

farede, at hun var i Middagsselskab; og i Aftenens Løb havde han ganske glemt hendes Fraværelse. Nu mindede Onkel Heinrichs Indtrædelse ham pludselig derom. Denne lystne Kavalier forsømte sjælden nogen Lejlighed, hvor han kunde komme til at se sine Niecer i stort Toilette. Hans første Spørgsmaal var da ogsaa, om Nanny var kommen hjem.

Ikke mange Minutter senere hørtes Vognen rulle ind i Porten, og et Øjeblik efter viste hun sig i Døren. Idet hun opdagede Per, lod hun Skindslaget glide ned fra Skuldrene og nikkede Godaften. Per rejste sig betaget op . . . Ja vist var hun dejlig, livsfrisk og ung, som hun stod dér smilende foran ham i en hvid, dybt nedringet Silkekjole, endnu blussende af Varme og med Øjnene fulde af Festglæde. Og dog, — da han lod Blikket glide tilbage til Søsterens sortklædte, alvorlige Skikkelse, som sad derhenne under Lampen med den fine Haand tænksomt under Hagen og den høje Pande omgydt af Lampens rolige Lys, slog det ham, hvor godt Jakobe taalte Sammenligningen. Han havde i den sidste Tid mere og mere forliget sig med hendes ejendommelige Ydre ligesom med hendes Væsen. I dette Øjeblik syntes hun ham højtidsfuldt omstraalet af en Art overjordisk Skønhed.

Ligeledes undrede det ham, saa ringe et Indtryk det denne Aften gjorde paa ham, at Onkelen